

ผลการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
ที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย
กรณีศึกษาโรงเรียนวัดบางไกรนอก จังหวัดนนทบุรี*

THE EFFECTS OF USING GRAPHIC ORGANIZERS IN STORYTELLING
ACTIVITIES ON THE SPEAKING ABILITY OF PRESCHOOL CHILDREN CASE
STUDY OF WAT BANGKRAI NORK SCHOOL, NONTABURI PROVINCE

เพ็ญภา พันพินิจ, กัญจนา ศิลปภักยาน

Pennapa Panpimit, Kanjana Silpakityan

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, ประเทศไทย

Sukhothai Thammathirat Open University, Thailand.

Corresponding Author, E-mail: Pennapa069@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียว วัดก่อนและหลังการทดลอง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 3 อายุ 5-6 ปี จำนวน 15 คน โรงเรียนวัดบางไกรนอก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นนทบุรี เขต 1 จังหวัดนนทบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ (1) แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการเล่านิทาน เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย และ (2) แบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งเครื่องมือนี้ผ่านการหาคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.67 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้ ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการใช้ผังกราฟิกประกอบการเล่านิทาน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างชัดเจน ด้านการพูดเล่าเรื่อง มีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 56 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.40 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 148 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.00 และด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ คะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 74 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.93

*Received: 30 July 2025; Revised: 26 August 2025; Accepted: 27 August 2025

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.58 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 165 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.17

คำสำคัญ: เด็กปฐมวัย ความสามารถทางการพูด, ผังกราฟิก, กิจกรรมการเล่านิทาน

Abstract

This research aimed to compare the speaking abilities of early childhood students before and after participating in storytelling activities supported by graphic organizers. The study employed a quasi-experimental design with a one-group pretest-posttest method. The participants were 15 preschool children level 3 students, aged 5–6 years, from Wat Bangkrainok School under the Nonthaburi Primary Educational Service Area Office 1, during the second semester of the 2023 academic year. The research instruments consisted of (1) lesson plans incorporating graphic organizers into storytelling activities to promote speaking abilities, and (2) a speaking ability assessment form for early childhood students. The instruments were validated by three experts, yielding an Index of Item-Objective Congruence (IOC) of 0.67, indicating acceptable quality. Data were analyzed using the mean and standard deviation.

The research findings revealed that the students' speaking abilities significantly improved after participating in the activities. In the aspect of narrative speaking, the post-test scores were higher than the pre-test scores, with the pre-test total score of 56, a mean score of 3.73, and a standard deviation of 2.40, compared to the post-test total score of 148, a mean score of 9.87, and a standard deviation of 2.00. In the aspect of conversational speaking, the post-test scores also exceeded the pre-test scores, with the pre-test total score of 74, a mean score of 4.93, and a standard deviation of 2.58, compared to the post-test total score of 165, a mean score of 11.00, and a standard deviation of 2.17

Keywords: Preschool children, Speaking ability, Graphic organizers, Storytelling activities

บทนำ

การพูดเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้และเป็นทักษะที่สำคัญของการใช้ภาษา มนุษย์ใช้การพูดเพื่อการสื่อสาร แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ความต้องการ ทศนคติ และแสดงออกถึงความสามารถทางด้านสติปัญญา (Usmonov, A, 2020) มนุษย์ใช้การพูดเพื่อก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันใน

โอกาสต่าง ๆ อีกทั้งยังใช้การพูดในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายขึ้นระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยเฉพาะในเด็กปฐมวัยซึ่งเป็นวัยที่เริ่มต้นเรียนรู้ที่จะพูด ถ้าเด็กได้รับการจัดประสบการณ์ในการพูดที่ดี ก็จะสามารถใช้การพูดเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่นได้ การพูดจึงเป็นทักษะที่จำเป็น และควรส่งเสริมให้แก่เด็กปฐมวัย ถ้าหากเด็กได้รับการพัฒนาทักษะการพูดที่ถูกต้องเหมาะสม เด็กก็จะสามารถใช้การพูดเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอ่านและภาษาเขียน และเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตามที่หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดมาตรฐานที่ 9 การใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย ซึ่งมาตรฐานนี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 2 ตัว คือ เด็กปฐมวัยสามารถสนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การสำรวจสถานการณ์พัฒนาเด็กปฐมวัยไทยของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2564 โดยใช้คู่มือเฝ้าระวัง และส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัย (Developmental Surveillance and Promotion Manual, DSPM) พบว่า เด็กไทยมีภาวะพัฒนาการล่าช้า โดยส่วนใหญ่เป็นการล่าช้าด้านการใช้ภาษา คิดเป็นร้อยละ 70.86 (สถาบันพัฒนานามวัยเด็กแห่งชาติ, 2565) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) ได้สำรวจปัญหาและความท้าทายต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย พบว่า ร้อยละ 15.0 เด็กปฐมวัยขาดความพร้อมทางด้านภาษา (UNICEF, 2024) และจากการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ที่มีอายุ 5-6 ปี ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดบางไกรนอก ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 โดยยึดหลักเกณฑ์ตามมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด ทั้งหมด 12 มาตรฐาน พบว่า การประเมินพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ อยู่ในเกณฑ์พอใช้และควรเสริม เมื่อพิจารณาความสามารถทางด้านภาษาของเด็กพบว่า เด็กปฐมวัยมีผลการประเมินทักษะตามมาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย อยู่ในเกณฑ์ควรเสริม คิดเป็นร้อยละ 45 (โรงเรียนวัดบางไกรนอก, 2565) ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เด็กปฐมวัยต้องได้รับการพัฒนาทางการพูดเพื่อใช้ในการสื่อสาร ถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ หากเด็กขาดทักษะในด้านนี้ ก็อาจจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ ตามมาตรฐานอีกด้วย ซึ่งครูปฐมวัยจำเป็นจะต้องหาแนวทางในการพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีความสามารถทางการพูด และสื่อสารได้เหมาะสมตามวัย

การเล่นเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถทางการพูดให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี เป็นกิจกรรมที่ตอบสนองต่อธรรมชาติของเด็ก ทำให้เด็กมีความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินและผ่อนคลายอารมณ์ อีกทั้งเนื้อหาในนิทานยังช่วยเสริมทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะการฟัง และการพูด รวมถึงการกล้าแสดงออก การคิดและจินตนาการ การพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้กับเด็ก (อักษร, 2565) การเล่นมีหลากหลายรูปแบบ ผู้เล่าสามารถเลือกรูปแบบการเล่าที่เหมาะสมกับวัย เพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนาน ซึ่งการเล่นประกอบผ่านภาพขนาดใหญ่ มีตัวละครสำคัญเป็นหลัก และลำดับเรื่องราวในแผ่นภาพเป็นรูปแบบหนึ่ง ที่ช่วยทำให้เด็กเห็นภาพได้ชัดเจน และเข้าใจเรื่องราวได้ง่าย

ขึ้น เด็กจะสนุกขณะฟังเรื่องและดูภาพ อีกทั้งผู้เล่าสามารถกระตุ้นให้เด็กได้พูดคุยแสดงความคิดเห็นได้ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551)

ผังกราฟิก คือ แบบของการสื่อสารเพื่อให้นำเสนอข้อมูลที่ได้จากการรวบรวม อย่างเป็นระบบ มีความเข้าใจง่าย กระชับ กระชับ ชัดเจน เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้เรียน ที่จะช่วยขับเคลื่อนในการพูด เพราะผังกราฟิกเป็นตัวช่วยในการจัดระเบียบข้อมูลที่ต้องการนำเสนอให้มีความเข้าใจได้ง่ายขึ้น ทำให้ผู้เรียนสามารถพูดเพื่อนำเสนอข้อมูลที่มีความซับซ้อน ให้มีความกระชับและเข้าใจง่ายขึ้น การนำผังกราฟิกมาจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัย จะช่วยให้เด็กได้พูดนำเสนอข้อมูล เพื่อบันทึกลงผัง เด็กสามารถเล่าเรื่องราวจากผังได้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับพิจิตรา ธงพานิช ได้กล่าวไว้ว่า ผังกราฟิกช่วยในการพัฒนาการพูด ซึ่งการใช้ผังกราฟิกเป็นสื่อที่นำไปสู่การรู้คำศัพท์ วลี ประโยค ข้อความ จนถึง การอ่านที่ซับซ้อนขึ้น (พิจิตรา ธงพานิช, 2560) สำหรับขั้นตอนในการนำผังกราฟิกไปใช้ วรรณาท รักสกุลไทย และคณะ ได้มีการนำมาปรับปรุงเพื่อส่งเสริมการพูด มีขั้นตอนสำคัญ คือ 1) ขั้นเตรียมการ ผู้สอนจะต้องพิจารณาจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้ เพื่อเลือกใช้ผังกราฟิกที่เหมาะสมที่สุด ในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพูดของผู้เรียน 2) ขั้นตอนการ ผู้สอนแนะนำและอธิบายวิธีการใช้ผังกราฟิกให้แก่ผู้เรียนก่อนนำเข้าสู่กิจกรรม ในขณะที่ทำกิจกรรมผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการพูดแสดงความคิดเห็น อภิปราย พูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยการใช้คำถามปลายเปิด และ 3) ขั้นสรุปและประเมินผล ผู้สอนนำผังกราฟิกมาสรุปและพิจารณาการประเมิน โดยการสนทนาโต้ตอบกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดคุยสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ (วรรณาท รักสกุลไทย และคณะ, 2561) เมื่อนำผังกราฟิกมาใช้ประกอบกิจกรรมการเล่านิทาน จะช่วยให้เด็กปฐมวัยได้พัฒนาและเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กเกิดการซึมซับภาษาพูดจากเนื้อหาในนิทาน และสามารถใช้คำพูดอย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน จากการเล่านิทานที่ลำดับเหตุการณ์เนื้อหาในนิทานลงในผังกราฟิก เกิดการสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานที่จะนำไปบันทึกลงในผังกราฟิก เปิดโอกาสให้เด็กได้เล่านิทานจากผังกราฟิก มีการสนทนาถามตอบเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานด้วยคำถามปลายเปิด ทำให้เด็กสามารถพูดแสดงความคิดเห็นได้ไม่จำกัด สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์อันดี สร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็ก ช่วยให้เด็กกล้าคิด กล้าถาม กล้าพูดแสดงความคิดเห็น (ณญาดา ณ นคร, 2567)

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับผังกราฟิก พบว่า นักวิจัยส่วนใหญ่ใช้ผังกราฟิกในการส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ เช่น การจัดกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์นอกห้องเรียนประกอบผังกราฟิกส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมการใช้คำถามประกอบผังกราฟิกเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ให้แก่เด็กปฐมวัย แต่ยังไม่พบงานวิจัยการใช้ผังกราฟิกกับนิทาน เพื่อการส่งเสริมการพูดให้แก่เด็กปฐมวัย ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การใช้ผังกราฟิกกับนิทานสามารถส่งเสริมความสามารถทางการพูดให้แก่เด็กได้ เพราะผังกราฟิกจะช่วยในการจัดระบบข้อมูลให้มีความเข้าใจและจดจำได้ง่ายขึ้น และนิทานก็

เป็นสื่อที่สามารถดึงดูดความสนใจของเด็กในการเรียนรู้ภาษาพูด เมื่อนำผังกราฟิกมาประกอบกับการเล่านิทาน จะทำให้เด็กสามารถสนทนาได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานว่าสามารถเพิ่มทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยได้หรือไม่ ซึ่งผลที่ได้จากวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครู ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยเรื่อง ผลการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมเล่ามีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดบางไกรนอก จังหวัดนนทบุรี เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียว ใช้การวัดผลก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนทดลอง (Pretest) ด้วยแบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย จำนวน 12 ข้อ โดยทดสอบเป็นรายบุคคลกับประชากร จำนวน 15 คน ใช้เวลาในการทดสอบคนละ 30 นาที

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมเล่าที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยกับกลุ่มประชากร รวม 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที ระหว่างเวลา เวลา 09.30 - 10.00 น. ซึ่งแบ่งเป็นขั้นนำ เป็นขั้นที่ครูใช้เพลง คำคล้องจอง หรือเกมในการกระตุ้นความสนใจของเด็ก และนำหนังสือนิทานให้เด็กรู้จัก จากนั้นขั้นสอน เป็นขั้นที่ครูดำเนินการเล่านิทานให้เด็กฟัง และใช้คำถามปลายเปิดในการถามคำถามเกี่ยวกับนิทานเพื่อกระตุ้นให้เด็กได้เกิดการสนทนา แสดงความคิดเห็น จากนั้นครูชักชวนให้เด็กได้เล่านิทานประกอบผังกราฟิก โดยครูแนะนำผังกราฟิกให้เด็กรู้จัก และร่วมกันสรุปเนื้อหาของนิทานลงในผังกราฟิก เมื่อสรุปเนื้อหาลงในผังกราฟิกเรื่องราวเสร็จแล้ว ครูให้เด็กออกมาเล่าสรุปนิทานจากผังกราฟิกให้เพื่อน ๆ ฟัง ขั้นสรุป เป็นขั้นที่เด็กและครูนำผังกราฟิกที่เด็กใช้ในการประกอบการเล่านิทาน มาร่วมกันสนทนาถามตอบสิ่งที่ได้เรียนรู้จากนิทาน

ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์การจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

สัปดาห์	วันที่	นิทาน	เวลาที่ใช้	ผังกราฟิก
1	1	กุงกิงไปโรงเรียน	30 นาที	ผังภาพเรื่องราว
	2	เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่	30 นาที	
	3	มดสิบตัว	30 นาที	
2	4	ปลูกผัก	30 นาที	ผังเรียงลำดับ
	5	หัวผักกาดยักษ์	30 นาที	
	6	พระจันทร์ร่อยไร่ม	30 นาที	
3	7	หนอนผีเสื้อ	30 นาที	ผังวงจร
	8	ฝนจำตกมาจากไหน	30 นาที	
	9	วงจรชีวิตกบ	30 นาที	
4	10	กฐิ กฐะ	30 นาที	ผังกรอบรูป เรื่องราวที่ สมบูรณ์
	11	กาหิวน้ำ	30 นาที	
	12	ใต้ทะเลลึก	30 นาที	
5	13	ปลาหมึกยักษ์จอมขยัน	30 นาที	ผังเรื่องราวของ วาฬ
	14	วาฬสีรุ้งกับอมยิ้ม	30 นาที	
	15	วาฬใหญ่ใจดีกับฉลามร้าย	30 นาที	

ภาพที่ 1 ผังกราฟิกที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

ภาพที่ 2 การดำเนินกิจกรรมตามการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการทดลอง (Posttest) กับกลุ่มประชากรเมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมทั้ง 5 สัปดาห์ ด้วยแบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนการทดลอง

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางไกรนอก จำนวน 15 คน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวัดบางไกรนอก จังหวัดฉะเชิงเทรา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่น จำนวน 15 แผน และ 2) แบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย จำนวน 12 ข้อ การให้คะแนน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1) ด้านการพูดเล่าเรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ตัวชี้วัด ดังนี้

ตัวชี้วัดที่ 1 เล่าเรื่องราว/เหตุการณ์อย่างง่าย ๆ ต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน มีจำนวน 3 ข้อ รวม 6 คะแนน เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยมีระดับคะแนน 0-2 คะแนน

ตัวชี้วัดที่ 2 เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตและพูดถึงอนาคต มีจำนวน 3 ข้อ รวม 6 คะแนน เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยมีระดับคะแนน 0-2 คะแนน

2) ด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ แบ่งออกเป็น 2 ตัวชี้วัด ดังนี้

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดแสดงความคิดเห็น มีจำนวน 3 ข้อ รวม 6 คะแนน เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยมีระดับคะแนน 0-2 คะแนน

ตัวชี้วัดที่ 4 สนทนาโต้ตอบเชื่อมโยงกับเรื่องที่ฟัง 3 ข้อ รวม 6 คะแนน เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยมีระดับคะแนน 0-2 คะแนน

นำแบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ภาษา และความถูกต้องตามหลักของการวัดผล โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินคุณภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 มีค่าความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 ค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.93

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

ผลการวิจัย

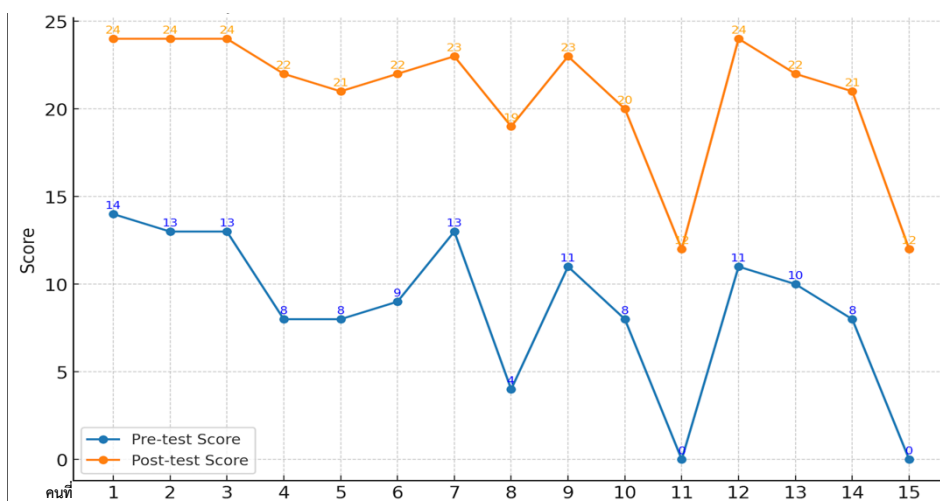
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลและเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยในภาพรวม ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่น

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยในภาพรวม ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ความต่าง
	(24)	(24)	
1	14	24	10
2	13	24	11
3	13	24	11
4	8	22	14
5	8	21	13
6	9	22	13
7	13	23	10
8	4	19	15
9	11	23	12
10	8	20	12
11	0	12	12
12	11	24	13
13	10	22	12
14	8	21	13
15	0	12	12
รวม	130	313	183
ค่าเฉลี่ย (μ)	8.67	20.87	12.2
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)	4.40	3.91	1.37

ตารางที่ 1 เมื่อนำคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยในภาพรวม ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาเปรียบเทียบกัน พบว่าคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 130 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.40 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 313 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.91 ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเท่ากับ 183 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.37

คะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์
โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการเล่านิทาน

ภาพที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเป็นรายบุคคล

ภาพที่ 3 เป็นการแสดงกราฟเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูด ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเป็นรายบุคคล พบว่า ก่อนการทดลอง เด็กที่ได้คะแนนสูงสุด เท่ากับ 14 คะแนน มีจำนวน 1 คน คือ คนที่ 1 รองลงมา คือ คนที่ 2 และ คนที่ 3 ได้คะแนน เท่ากับ 13 คะแนน และเด็กที่ได้คะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน มีจำนวน 2 คน คือ คนที่ 11 และ คนที่ 15 หลังการทดลอง พบว่า เด็กที่ได้คะแนนสูงสุดเท่ากับ 24 คะแนน มีจำนวน 3 คน คือ คนที่ 1 คนที่ 2 คนที่ 3 และ คนที่ 12 รองลงมา คือ คนที่ 7 กับคนที่ 9 ได้คะแนนเท่ากับ 23 คะแนน และเด็กที่มีคะแนนต่ำสุด คือ 12 คะแนน มีจำนวน 2 คน คือ คนที่ 11 กับคนที่ 15

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลและเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยแยกเป็นรายด้าน ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่า นิทาน

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ด้านการพูดเล่าเรื่อง และ ด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรม การเล่านิทาน

ค่าสถิติ	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	คะแนน	(μ)	(σ)	คะแนน	(μ)	(σ)
ความสามารถรายด้าน						
ด้านการพูดเล่าเรื่อง	56	3.73	2.40	148	9.87	2.00
ด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ	74	4.93	2.58	165	11.00	2.17
รวม	130	8.67	4.40	313	20.87	3.91

ตารางที่ 2 พบว่า เมื่อนำคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ด้านการพูดเล่าเรื่อง ก่อน และด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ มาเปรียบเทียบกับคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ พบว่า ด้านการพูดเล่าเรื่อง มีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองโดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 56 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.40 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 148 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.00 และด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ คะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองโดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 74 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.58 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 165 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.17

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อน และหลังการจัดประสบการณ์ โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นตาม ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นตาม มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ สอดคล้องกับจุฑาทิพย์ โอบอ้อม และพัทธนันท์ วงษ์วิษุทธิ์ ได้ศึกษาการใช้นิทานประกอบผังกราฟิกที่มีต่อการคิดวิเคราะห์สำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า กิจกรรมการใช้นิทานประกอบผังกราฟิกที่มีต่อการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัย คะแนนเฉลี่ยของการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 17.48 คะแนน และหลังการทดลองเท่ากับ 34.82 คะแนน การคิดวิเคราะห์สำหรับเด็กปฐมวัยหลังการทดลองรายด้าน ทุกด้านมีค่าคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น และเด็กปฐมวัยสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องที่ได้อ่านไปสู่อุปกรณ์ในชีวิตประจำวัน (จุฑาทิพย์ โอบอ้อม และพัทธนันท์ วงษ์วิษุทธิ์, 2565) ซึ่งการจัดประสบการณ์ โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นตาม สามารถส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยได้ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. การใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นตาม การเล่นตามเป็นกิจกรรมที่เด็กชื่นชอบ สามารถดึงดูดความสนใจและสร้างแรงกระตุ้นในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี เมื่อนำผังกราฟิกมาประกอบการเล่นตาม เด็กจะมองเห็นประเด็นสำคัญ จดจำเนื้อหาได้ง่ายขึ้น และลำดับเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง เมื่อเด็กออกมาเล่าเรื่องจากผังกราฟิก จึงสามารถเล่าได้อย่างมีระบบ เชื่อมโยงเหตุการณ์ก่อน-หลังได้ชัดเจน อีกทั้งยังช่วยเสริมความมั่นใจและการกล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับ

วรนาท รักสกุลไทย และคณะ ที่ชี้ว่า ภาพช่วยให้เด็กจดจำและเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมได้ พร้อมทั้งทำให้สิ่งที่เรียนรู้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น (วรนาท รักสกุลไทย และคณะ, 2561)

การใช้ผังกราฟิกยังเปิดโอกาสให้เด็กได้สนทนาและถาม-ตอบ โดยมีภาพเป็นสื่อกลางในการสรุปและทบทวนเนื้อหา ทำให้เด็กสนใจในเรื่องราวมากขึ้น และจดจำได้แม่นยำ อีกทั้งยังตอบคำถามและสนทนาได้อย่างมั่นใจ สอดคล้องกับ Davim, Barbosa, และ Caballero ที่กล่าวว่า นิทานสามารถดึงดูดความสนใจ ช่วยให้เด็กเรียนรู้ภาษาและพัฒนาทักษะการสื่อสารผ่านบทสนทนาและการโต้ตอบกับผู้เล่า (Davim, M. V., Barbosa, R. M., & Caballero, D, 2016)

จากการทดลองพบว่า ช่วงแรกเด็กยังไม่สามารถเล่าเรื่องจากผังกราฟิกได้ แต่เมื่อครูชี้แนะและสาธิต เด็กค่อย ๆ เล่าเรื่องได้อย่างเชื่อมโยงและมั่นใจมากขึ้น เมื่อจัดกิจกรรมต่อเนื่อง เด็กมีพัฒนาการด้านการเล่าเรื่องที่ชัดเจน สามารถชี้ภาพตามผังกราฟิก เล่าเหตุการณ์ตามลำดับได้อย่างคล่องแคล่ว และสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับนิทานได้ถูกต้องตามเนื้อหา แสดงถึงความมั่นใจและความคิดเป็นของตนเอง ที่พัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

2. การใช้คำถามในการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน การใช้คำถามเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระตุ้นให้เด็กคิดและแสดงออกเป็นคำพูด โดยเฉพาะคำถามปลายเปิดที่ไม่จำกัดคำตอบ ช่วยให้เด็กมีโอกาสแสดงความคิดเห็นจากเนื้อหาในนิทานและสนทนาเชื่อมโยงกับสิ่งที่ฟัง อีกทั้งการสนทนาถาม-ตอบเพื่อนำข้อมูลมากำหนดในผังกราฟิก ทำให้เด็กจดจำเรื่องราวได้ดีขึ้นและตอบด้วยความมั่นใจ เพราะเป็นสิ่งที่เพิ่งเรียนรู้และมีส่วนร่วมกำหนดเอง สอดคล้องกับวรรัชชญา อัครธณยมนต์ ที่กล่าวว่า นิทานช่วยส่งเสริมพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างสนุกสนาน และกระตุ้นความสนใจผ่านคำถามปลายเปิด (วรรัชชญา อัครธณยมนต์, 2563) อีกทั้งยังตรงกับดาร์เรตัน อุทัยพยัคฆ์ ที่เสนอว่าการส่งเสริมการพูดควรเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็นของตน โดยการใช้คำถามปลายเปิดถือเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพ (ดาร์เรตัน อุทัยพยัคฆ์, 2567)

จากการจัดกิจกรรม พบว่า ในระยะแรกเด็กยังไม่สามารถตอบเป็นประโยคสมบูรณ์ มักพูดตามคำถามครู ตอบตามเพื่อน หรือเชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัว ครูจึงต้องชี้แนะเพิ่มเติม แต่เมื่อใช้คำถามปลายเปิดอย่างต่อเนื่อง เด็กเริ่มเข้าใจและตอบได้สอดคล้องกับเรื่องราว มีการอธิบายด้วยประโยคยาวขึ้น ใช้คำเชื่อม และให้เหตุผล เช่น เมื่อครูถามว่า “ชอบตัวละครใดมากที่สุด เพราะอะไร” เด็กตอบว่า “ชอบวาฬใจดี เพราะช่วยเหลือคนและไม่ทำร้ายคน” แสดงถึงพัฒนาการในการขยายประโยคและใช้เหตุผลประกอบคำตอบ เมื่อได้รับการฝึกซ้ำ เด็กสามารถตอบตรงประเด็น มีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้น และพัฒนาไปถึงการตั้งคำถามด้วยตนเองได้อย่างถูกต้อง

3. การเลือกประเภทผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน การเลือกใช้ประเภทของผังกราฟิกในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ช่วยส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยได้มากขึ้น ทั้งนี้ ผังกราฟิกที่เลือกสามารถเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกพูดด้วยตนเอง โดยผังกราฟิกที่ผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานในครั้งนี้ มีทั้งหมด 5 ประเภท คือ 1) ผังกราฟิกแบบผัง

ภาพเรื่องราว มีลักษณะเป็นกรอบเรื่องราวที่สามารถเดินเรื่องเชื่อมโยงกัน จึงช่วยให้เด็กสามารถเล่าเรื่องราวได้ต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน 2) ผังกราฟิกแบบผังเรียงลำดับ มีการลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลัง จึงช่วยให้เด็กลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลัง และสามารถเล่าเรื่องได้อย่างเป็นลำดับ 3) ผังกราฟิกแบบผังวงจร มีการใช้คำศัพท์ที่สั้น ๆ ลำดับเป็นวงจร จึงช่วยให้เด็กสามารถเชื่อมโยงคำเป็นประโยค และเล่าเรื่องราวได้เชื่อมโยงกัน อีกทั้งลักษณะของผังวงจรสามารถเล่าวนซ้ำได้หลายรอบ เด็กสามารถทวนประโยค เล่าซ้ำได้ จดจำเนื้อหาได้ง่าย 4) ผังกราฟิกแบบกรอบรูปเรื่องราวที่สมบูรณ์ มีหัวข้อในการกำหนดประเด็นสำคัญในนิทาน เด็กได้ตอบคำถามในแต่ละประเด็น เพื่อกำหนดเรื่องราวลงในผัง ช่วยให้เด็กเกิดการสนทนาโต้ตอบเชื่อมโยงกับเรื่องที่ฟังได้ และ 5) ผังกราฟิกแบบผังเรื่องราวของวาฬ มีคำถามในการกำหนดเรื่องราว จึงช่วยให้เด็กได้คุ้นเคยกับคำถามและมีความมั่นใจในการตอบ ซึ่งสอดคล้องกับวรรณท รักสกุลไทย และคณะ ได้กล่าวถึงการเลือกใช้ผังกราฟิก ควรเลือกใช้ผังกราฟิกที่เหมาะสมที่สุด และนำเสนอผังกราฟิกที่ออกแบบให้เหมาะกับกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน และการเลือกใช้ผังภาพเรื่องราว มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเล่านิทาน สามารถเปิดโอกาสให้เด็กได้สนทนาวินิจฉัยโต้ตอบตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง (วรรณท รักสกุลไทย และคณะ, 2561)

4. ข้อสังเกตที่ได้จากการจัดกิจกรรม การใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย พบว่า หลังที่เด็กได้รับการจัดกิจกรรมการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เด็กมีความสามารถทางการพูดมากขึ้น โดยมีพัฒนาการที่ก้าวหน้าตามลำดับ กล่าวคือ ในสัปดาห์แรกเด็กจะไม่ค่อยกล้าพูดไม่กล้าแสดงออก เมื่อครูให้เด็กออกมาเล่านิทานประกอบผังกราฟิก เด็กจะบ่นเบี่ยงและให้เพื่อนคนอื่น ๆ พูดแทน เมื่อครูกระตุ้นให้เด็กออกมาเล่า เด็กไม่สามารถเล่าเรื่องราวได้ต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน และไม่สามารถลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังได้ ครูต้องคอยชี้แนะตลอดเวลา ในการสนทนาตอบคำถาม เด็กไม่สามารถตอบตามความคิดของตนเองได้ ครูต้องพูดชี้แนะคำตอบ ลักษณะการตอบจะเป็นการตอบตามเพื่อน ที่ตอบก่อนหน้านี้ การใช้ประโยคในการตอบไม่สามารถเรียบเรียงคำเป็นคำตอบได้ เด็กพูดได้ 2-3 คำ ในสัปดาห์ที่สองเด็กบางส่วนเริ่มกล้าแสดงออก มีความมั่นใจที่จะออกมาเล่านิทาน สามารถชี้ภาพที่ผังกราฟิกและเล่าเรื่องราวได้อย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน เล่าเรื่องราวได้ตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลังได้ เมื่อสนทนาถามคำถาม เด็กสามารถตอบคำถามได้หลากหลาย พูดตอบคำถามได้เป็นประโยค 5-6 คำ กล้าพูดในเรื่องที่กำลังสนทนา กล้าแสดงความคิดเห็น เด็กค่อย ๆ พูดด้วยความมั่นใจขึ้นเรื่อย ๆ มีความกระตือรือร้นที่จะออกมาเล่านิทานประกอบผังกราฟิก จนถึงสัปดาห์สุดท้าย เด็กทุกคนมีความมั่นใจมากขึ้น สามารถพูดเล่าเรื่องจากผังกราฟิกได้อย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน พูดลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลังได้โดยไม่ต้องมีครูคอยชี้แนะ เด็กมีความมั่นใจในการพูดสนทนาโต้ตอบมากขึ้น มีความคิดและแสดงคำพูดเป็นของตนเองมากขึ้น สามารถพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องของนิทานที่ฟังได้

สรุปผลวิจัย/ข้อเสนอแนะ

สรุปผลวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบกิจกรรมการเล่นนิทานที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย พบว่า หลังการใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นนิทาน ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนการทดลอง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพูดเล่าเรื่อง มีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองโดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 56 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.40 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 148 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.00 และด้านการพูดสนทนาโต้ตอบ คะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 74 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.58 และคะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 165 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.17

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นนิทาน ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมทุกขั้นตอน

1.2 การจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการเล่นนิทาน ในแต่ละขั้นตอน ควรสร้างข้อตกลงร่วมกันเพื่อให้เด็กตั้งใจฟังนิทาน และร่วมกิจกรรมได้ครบทุกคน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบกับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การใช้ผังกราฟิกประกอบกิจกรรมวิทยาศาสตร์ กิจกรรมคณิตศาสตร์ เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาการจัดประสบการณ์โดยใช้ผังกราฟิกประกอบการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานที่มีต่อความสามารถด้านอื่น ของเด็กปฐมวัย เช่น ความสามารถในการจับใจความ ความสามารถในการคิดรวบยอด เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพมหานคร: เบิร์น-เบสบุ๊คส์.

- จุฑาทิพย์ โอบอ้อม และพัทธนันท์ วงษ์วิชัยตม์. (2565). ผลของการจัดกิจกรรมการใช้นิทานประกอบผังกราฟิกที่มีต่อการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัย. *วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร*, 6(12), 15–23.
- ณฤดา ณ นคร. (2564). นิทานกับการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัย. เรียกใช้เมื่อ 15 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.scimath.org/article-science/item/12350-2021-07-01-05-39-54>.
- ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์. (2560). แนวทางการส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย. เรียกใช้เมื่อ 20 กรกฎาคม 2567 จาก <http://daratim54.blogspot.com/2017/07/blog-post.html>.
- พิจิตรา ธงพานิช. (2560). วิชาการออกแบบและการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- โรงเรียนวัดบางไกรนอก. (2565). รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา *Self Assessment Report: SAR*. โรงเรียนวัดบางไกรนอก.
- วรรณาท รักสกุลไทย และคณะ. (2561). การใช้ผังกราฟิก (Graphic Organizer) เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แอปปีเลิร์นนิ่ง.
- วรวิษฐา อัครชนยวัฒน์. (2563). การจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี. *การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 5*, อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชธานี.
- สถาบันพัฒนาอนามัยเด็กแห่งชาติ. (2564) ทบทวนสถานการณ์พัฒนาการเด็กไทย. เรียกใช้เมื่อ 20 พฤษภาคม 2565 จาก <https://www.nich.anamai.moph.go.th/th/general-of-50/204370>
- อักษร. (2562). การเล่านิทาน...สิ่งเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่สำหรับโลกของเด็กๆ. เรียกใช้เมื่อ 20 พฤษภาคม 2565 จาก <https://www.aksorn.com/storytelling>.
- Davim, M. V., Barbosa, R. M., & Caballero, D. (2016). Reflective analysis of the importance in the act of storytelling in early childhood education. *Journal of NursingUFPE/Revista de Enfermagem UFPE*, 10(12). 64-71.
- UNICEF. (2021). Early childhood development. Retrieved July 25, 2024, from <https://www.unicef.org/early-childhood-development>.
- Usmonov, A. (2020). Importance of speaking skill and its developing ways. *Archive of Scientific Publications JSPI*, 1(74), 1-5.